

Compàs d'espera inevitable

written by Josep Catà i Tur | 25 d'octubre de 2018

La proclamació *light* del 27 d'octubre de 2017 em porta records agredolços. No dec ser l'únic que els va experimentar. En tot cas, i mentre que la repressió judicial continuï, cal entendre que hi ha un munt d'informació sobre el que va passar entre el setembre i l'octubre de 2017 que, de moment, romandrà en secret per raons òbvies. I aquest fet, fruit de la repressió que vam patir, patim i patirem, dificulta qualsevol possibilitat d'anàlisi contrastada. Ho deixo aquí.

De cara al futur immediat, sóc de l'opinió que l'esdevenir judicial de les preses i els presos polítics catalans marcarà un abans i un després en el camí cap a un futur lliure, encara que no a curt termini. Tots els actors principals, tant a Madrid com a Catalunya, sense oblidar-nos de Berlín i Brussel·les, saben perfectament quines poden ser les conseqüències d'un judici que, segons Pérez Royo, atesa la incompareixença del responsable jeràrquic màxim de l'1-0, no hauria ni de celebrar-se. Tots saben perfectament que una condemna, de màxims o de mínims, acabarà, tard o d'hora, sent portada al Tribunal Europeu de Drets Humans. La decisió final d'aquest serà inapel·lable i obrirà, o tancarà, portes. Això deixa tots els escenaris oberts i obliga, *velis nolis*, a un compàs d'espera que seria desitjable que fos el més profitós possible per a Catalunya i la seva societat.

En aquest sentit no crec que hi ajudin gaire ni les estridències recurrents de certa il·lustre exiliada, ni el paper d'atorgadora de pureses d'una entitat determinada, ni les accions davant de seus equivocades, ni la creença en un *demos* català uniformement independentista, etc.

Sí que, en canvi, em semblarien positives, en aquesta sala d'espera ineludible on som immersos, la continuïtat del capteniment exemplar de les preses i els presos i de la

immensa majoria dels exiliats, el treball silent i seriós de les institucions del país a tots els nivells, la superació col·lectiva de la frustració de fa un any i l'assumpció, també col·lectiva, de la molta feina que encara hem de fer.